

Roparun: ons verhaal - Désirée Kooloos en Esther van Gestel

Van veel voorbereiding was geen sprake, vertelt Désirée. 'Drie weken vóór de Roparun kreeg ik onverwacht de kans om een geblesseerde loper te vervangen in het team van het Diaconessenhuis, waar Rob van Dijen al een paar jaar deel van uit maakt. De Roparun stond al geruime tijd op mijn loopverlanglijstje, dus ik greep deze kans onmiddellijk aan. Voor wie dat nog niet weet: de Roparun is een jaarlijkse estafette-loop vanuit Parijs of Hamburg naar Rotterdam met als doel om zoveel mogelijk geld bijeen te brengen voor mensen met kanker.

De voorbereiding

Gelukkig had ik op 19 april de marathon van Hannover gelopen, dus kilometers genoeg in de benen; maar bij een Roparun spelen ook nog andere dingen. Hoe zou ik het gaan vinden om steeds 2 km hard te lopen en dan weer 6 km in een zich verplaatsend busje te zitten of af en toe mee te fietsen met de andere lopers en fietsers? Hoe zou ik het ervaren om midden in de nacht door donkere bossen te lopen? Zou ik wel wat kunnen slapen in de camper die zich steeds verplaatst van de ene naar de andere wisselplek? Zou het op een gegeven moment niet heel saai worden? Zou ik kunnen omgaan met de emoties van mijn teamleden en het publiek langs de kant van de weg?

Ik vond het ook belangrijk om nog te proberen wat extra geld voor de goede doelen binnen te brengen, dus dat betekende om geld vragen, stroopwafels en wijn verkopen aan familie, vrienden en collega's.

'Wat een geweldig en enthousiast team!'

De rest van de voorbereiding (auto's en campers huren, maaltijden inslaan, het hotel voor de nacht van vrijdag op zaterdag bespreken, de GPS-punten van de route bepalen, afspraken met de lokale bevolking maken over de wisselplekken afspraken, enz., enz.) was allemaal al door diverse andere leden in de voorgaande weken/maanden geregeld. Wat een geweldig en enthousiast team!"

Ook Esther had niet veel tijd voor de voorbereiding. 'Een week of drie voor het Pinksterweekend kwam de vraag wie er als reserveloper met het team van Marion Verhoef, Team Vektis en route, mee wilde. Vorig jaar kwam de vraag ook maar was ik niet fit

na de marathon. Nu wel. Ik heb stiekem goed getraind en was de eerste die op het Facebook- bericht reageerde. Ik zou als navigator en reserveloper meegaan. Een week voor vertrek kreeg één van de fietsers een ongeluk en was door een hersenschudding niet in staat om mee te gaan. Oproep via Facebook maar uiteindelijk ook intern de vraag wie zijn rol wilde omruilen voor fietser. Zal ik... zal ik niet.... Nachtje geslapen en toch gekozen om als fietser mee te gaan. Oef! Ik ben geen fietser, fiets eigenlijk alleen van huis naar het station, zo'n vijf minuten per ritje. Een voorbereiding hierop was niet meer mogelijk en ik ging met volle vertrouwen, zonder er over na te denken, aan dit avontuur beginnen.'

De reis naar de plaats van vertrek

Désirée vervolgt: 'Dan is het opeens zover. Op vrijdagochtend 22 mei om 7:45 u word ik opgehaald door Rob van Dijen en zijn zoon Sander en rijden we naar het Diaconessenhuis in Zeist. Daar zijn ook de 20 andere leden van het team; we pakken de twee campers, het "volgbusje" en de materiaalwagen in, drinken nog een kop koffie en gaan op pad. Eerst nog even naar het Diaconessenhuis in Utrecht voor mooie en emotionele toespraken en de laatste gelukwensen. Rond 9:30 u vertrekken we onder applaus van de "uitzwaaiers" luid toeterend richting Hamburg. We zijn op weg!

Het team bestaat uit 8 lopers, 4 fietsers, 4 fysiotherapeuten/masseurs en 7 mensen voor de catering, verplaatsing van de campers, verzorging en algehele coördinatie. De stemming is vanaf het begin prima en tijdens het gezellige en heerlijke diner op vrijdagavond ronduit uitbundig! Een prima manier om mijn teamleden wat beter te leren kennen."

Bij Esther gaat het als volgt: 'Vrijdag 22 mei om 9:30 u ga ik naar Marion om daar door het volgbusje, dat door Maarten is opgehaald, naar Zeist te worden gebracht. Eerst langs de slager om de pastamaaltijden op te halen en dan door naar kantoor. Nog even langs Albert Heijn voor water, fris, muesli- repen, bananen, etc. Eenmaal op kantoor zijn de 2 campers ook gearriveerd en kan er ingeladen worden. Rond 14:30 u vertrekken we naar Compiègne waar we overnachten. Een uurtje voordat we daar zijn, picknicken we met allerlei lekkers dat door

personeel van Vektis en Roparunners is gemaakt. De sfeer zit er al lekker in en met goede moed gaan we naar het hotel waar nog wat gedronken wordt en we proberen nog wat uit te rusten voordat we zaterdag van start gaan."

De start

Désirée: 'Na een heerlijke pastamaaltijd en de nodige fotosessies vertrekt mijn team (met Ageeth, Hein, Rob en ik als lopers) op zaterdagmiddag klokslag 13:07 u onder luide aanmoedigen en gelukwensen vanaf de startlocatie op een industrieterrein aan de rand van Hamburg. We beginnen aan de eerste van de twaalf etappes van elk tussen de 40 en 55 km die we afgewisseld door team B gaan afleggen. De totale afstand bedraagt 560 kilometer, waarvan elk van de 8 lopers 70 km voor zijn/haar rekening

neemt en elke fietser maar liefst 260 km! Als je het mij vraagt heb je het als fietser veel zwaarder dan als loper!”

Esther begint de zaterdag met een goed ontbijt in het hotel. 'Om een uur of 10 vertrekken we naar de startplaats in Parijs. Spannend! Ik heb geen idee wat mij te wachten staat en laat alles over mij heen komen. Met z'n allen genieten we van de pastamaaltijd en maken alles gereed voor de start. Wat neem ik mee onderweg, waar moet ik aan denken? Ik heb geen idee en gooi van alles in mijn fietsmand. Ik zit in team A met Marion, Frits, Ina en Alexander als lopers en zal de vele uren op de fiets met Harry doorbrengen. Harry is een doorgewinterde Roparunner en is vaste fietser en hij hielp mij op weg. We zijn het startende team en om 14:05 u is het zover! Ons team start met run-bike-run en alleen Harry fietst mee tot het wisselpunt zo'n 9 km verderop. Daar word ik met het busje naar toe gebracht en vol spanning wachten we tot de lopers/fietsers eraan komen. De shirts zijn fel oranje en vallen mooi op als we ze in de verte zien aankomen. Ik stap op de fiets en de andere lopers

gaan het busje in. Vanaf nu begint het echt.'

De belevenissen onderweg

Enmaals onderweg vliegt de tijd, ervaart Désirée. 'We hebben twee ontzettend gezellige fietsers (Sanne en Erno) bij ons. Ze navigeren niet alleen prima, maar houden continu de stemming erin met leuke muziek, gezellige kletspraatjes en zelfs af en toe een komisch dansje op de fiets. Ook lokken ze bij de mensen aan de kant veel applaus en aanmoediging uit, door ons lopers luidkeels aan te kondigen bij het publiek: "Jaaaah, dames en heren, daar komt onze loopster Désirée, geef haar een groot applaus!!!!" Als publiek kun je dan niet anders dan je laten horen.... Ook Sander, de zoon van Rob, doet het geweldig. Hij bestuurt de volgbus, laat ons de gekste muziek horen en

zoekt om de twee kilometer weer een veilig plekje om de bus even te parkeren, zodat we van loper kunnen wisselen. Verder worden we onderweg prima verzorgd door Mariska en Marlouke, die onderweg ook nog samen met Sander in de gaten houden of de volgbus de goede route neemt.

Onderweg zijn er in sommige plaatsen gezellige feestjes, waar we al high-fivend door een enthousiaste mensenmassa lopen of fietsen. En af en toe stoppen om even mee te swingen op de muziek. Heel gezellig! Het leukste feestje is op de laatste wisselplek Brandwijk, waar familie en vrienden ons

maandagochtend een feestelijk onthaal bezorgen, met zelfgebakken appeltaart.

Heftig!

Ook zijn er mooie andere ontmoetingen, bijvoorbeeld met een mevrouw die ons op zondag tegemoet komt fietsen om een paar ijsjes af te geven. Maar ook een moeder met een jong zoontje, die zaterdagavond vrij laat nog langs de route staat en na een opmerking van een van onze fietsers "Wat goed dat jullie hier staan" zegt: "Ja, maar jullie lopen ook voor ons". Heftig!

Tijdens onze rustpauzes krijgen we een lekkere warme maaltijd, een massage en slapen we een paar uurtjes in de camper. Helemaal prima!"

Esther vervolgt: 'Met de garmins op de fiets zien we de route goed. Harry en ik wisselen elkaar met regelmaat af. Voor de fietser of achter de loper Over fietspaden, op de weg waar auto's langs razen, waar we complimenten van de organisatie krijgen dat we zo goed rechts houden en achter elkaar rijden/lopen. Over heuvels, langs velden met gele fleurige bloemen. Zo mooi! Na ruim 50 km zit onze etappe erop en wisselen we van team. Na een pastamaaltijd te hebben gegeten duik ik de camper in en probeer wat te slapen. Mijn ritme is nu al verstoord maar ik ben moe

genoeg om toch een beetje te slapen. Als ik wakker word zijn we op een volgend punt waar team B al snel zal arriveren. Wat eten, spullen in orde maken en wachten op de volgende etappe. Het is inmiddels donker en we fietsen de nacht in. Harry verzint steeds weer leuke vragen de we aan de lopers stellen om de stilte van de nacht te doorbreken. Er valt tenslotte niets te zien en het is leuk om elkaar zo ook te leren kennen. Het is aardedonker en met regelmaat horen we nachtegalen zo mooi zingen! Het fietsen gaat nog prima en de heuvels worden een voor een bedwongen. Na zo'n kleine 4,5 uur zijn we weer bij de campers. Eten, slapen en wederom op een nieuwe plek wakker worden. Het slapen gaat aardig en ik ben klaar voor de volgende etappe.

Een geoliede machine

Het is een mooie ochtend en de omgeving is prachtig. Onderweg kletsen we met de lopers en de uren verstrijken snel. Er wordt gelachen onderweg en aangemoedigd. Ik heb bewondering voor de lopers maar ondertussen verbaas ik mijzelf ook met mijn fietsprestatie. Ik ben er nog niet, maar tot zo ver gaat het erg goed. De ene heuvel na de andere, maar ik voel meer met de lopers mee als we heuvelop gaan dan dat ik mij zorgen maak of ik wel boven kom. Zo nodig moedig ik de lopers aan en zo gaat ook de volgende etappe zonder problemen voorbij.

De lopers doen het geweldig en ik weet ondertussen wat iedereen fijn vindt qua begeleiding. Het basiskamp is een geoliede machine.

De dames van de catering doen het super samen en hebben de taken goed verdeeld, zodat alle maaltijden weer warm zijn als we klaar zijn met de etappe. Aangezien de volgende etappe door de dorpen Zele en Dendermonde gaat, gaan alle lopers op fietsen en worden ze door een fietser begeleid. Harry geeft mij deze kans om de feesten in de dorpen mee te mogen maken. Het is begin zondagavond als we door het eerste dorpje heen komen waar alle straten versierd zijn. Ik ben totaal verbaasd dat mensen ons bedanken voor wat we doen en dat iedereen op straat te vinden is. Je wordt als held binnengehaald en keer op keer heb ik de tranen in mijn ogen staan. Het grootste gedeelte van de etappe is het feest en heb ik niet in de gaten dat de kilometers verstrijken. Voordat ik het weet zijn we weer bij het basiskamp. Oh, wat een indrukken! Even bijgepraat en na mijn warme hap weer in de camper gekropen waar ik nu heel snel in slaap val. De vermoeidheid valt door alle adrenaline reuze mee, maar slapen lukt nu wel steeds beter.

Run-bike-run

Nog 1 etappe te gaan. Midden in de nacht worden we wakker gemaakt dat team B er over een uurtje zal zijn. Even opruimen, wat eten en een kopje koffie om wakker te worden. Ook nu is het run-bike-run en Harry en ik fietsen samen mee. Zelfs midden in de nacht is het overall feest en staan er honderden mensen op een plein in Bergen op Zoom om feest te vieren. Ik val van de ene verbazing in de andere. Wat is dit bijzonder om mee te maken en prijs ik mij gezegend dat ik dit kan doen! De etappe is gezellig met de lopers op de fiets en we kletsen wat om de kilometers te veraangename. Iedereen is moe, maar de lopers doen het nog steeds geweldig. Ik geef aan dat ik best een stukje kan lopen als iemand te moe zou zijn. Dat is niet nodig maar ik mag wel een stukje lopen om het gevoel even te krijgen. Mmmm, lopen na zoveel kilometers op de fiets voelt erg raar - maar leuk om gedaan te hebben. Zo'n 10 minuten is dan ook wel voldoende ;-). Om 8 uur maandagochtend zit het er voor ons team op. Het laatste wisselpunt is in Dinteloord. Daar staat team B te wachten om aan de laatste etappe te beginnen. Raar gevoel dat het bijna voorbij is. Geen moment doodop geweest en vol goede moed de etappes gefietst.'

De aankomst in Rotterdam

Team B van het Diakonessenhuis heeft de eer om in Rotterdam langs de Daniel de Hoed kliniek te lopen, waar ze worden aangemoedigd door menig arts en patiënt. Erg aangrijpend! De laatste kilometers voor de officiële finish, waar de tijdwaarneming wordt stopgezet, lopen ook alle mensen van Team A mee! We zijn er! 560 kilometers afgelegd in 50 uur! Ook de intocht op de Coolsingel en de officiële huldiging zijn bijzonder met veel muziek, vrolijkheid en emoties.

Het team van Esther en Marion is al halverwege de ochtend in Rotterdam. "Na enige tijd wachten komt team B in zicht en lopen we hen een stukje tegemoet om met z'n allen de finish over te gaan. Zo'n bijzonder en mooi moment! We did it! Zonder blessures of grote

probleem zijn alle kilometers goed afgelegd. Chapeau voor de lopers, maar ook voor alle andere mensen die ervoor hebben gezorgd dat alles op rolletjes liep. Nu het laatste stukje nog.... De Coolsingel.'

Het resultaat

Het Diakonessenteam heeft het geweldige bedrag van bijna € 30.000 bijeengebracht en is als 52ste van de 87 deelnemende Hamburg- teams geëindigd met een gemiddelde snelheid van 11,25 km per uur. Het was geweldig om mijn passie voor hardlopen deze keer zo waardevol in te kunnen zetten en deel uit te maken van deze mooie groep mensen", besluit Désirée.

Team Vektis en Route heeft € 11.000 opgehaald en is als 136e geëindigd van de 228 teams met een gemiddelde snelheid van 11,15 km per uur. 'Superprestatie volbracht en met mijn 260 km op het zadel trots dat ik dit heb gedaan!' Esther hoopt ooit als loper mee te kunnen. 'Wie weet!'